

місцевого самоврядування в організації та здійсненні процесу управління розвитком території, зокрема – через розроблення і реалізацію стратегій місцевого розвитку; другий – формує основні засади стратегічного планування на місцевому рівні (від держави до окремої території); третій – визначає особливості участі у процесі формування та реалізації стратегії місцевого розвитку юридичних і фізичних осіб.

Потребує вирішення проблема методичного супроводу стратегічного планування розвитку адміністративних районів, що б одночасно сприяло активізації цих процесів. Залишаються відкритими проблемні питання методичного забезпечення розробки й коригування стратегічних регіональних планів та планів розвитку базових адміністративно-територіальних одиниць. Потребують формування методичні підходи щодо узгодження стратегічних планів підприємств із регіональними стратегіями та стратегічними планами розвитку адміністративних районів.

В цілому, в системі управління розвитком держави в цілому та її окремих регіонів стратегічне планування відіграє цілеорієнтовуючу, структуризуючу, координуючу роль, сприяє концентрації зусиль на вирішенні ключових соціальних та економічних проблем, спрямовує діяльність усіх суб'єктів на досягнення спільних завдань.

Сергій ОНОПРИЄНКО

слухач магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: д.е.н., проф., професор кафедри менеджменту
та публічного управління Желюк Т.Л.)

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ В ФОРМУВАННІ КОНКУРЕНТНОЇ НАЦІОНАЛЬНОЮ ЕКОНОМІКОЮ

В умовах докорінних суспільних змін у зовнішньому та внутрішньому середовищі Україна потребує нової моделі розвитку, яка відображена в Стратегії сталого розвитку “Україна – 2020”.

Стратегія визначає мету, вектори руху, дорожню карту, першочергові пріоритети та індикатори належних оборонних, соціально-економічних, організаційних, політико-правових умов становлення та розвитку України [1]

Щодо державних стратегічних пріоритетів, то, поряд зі збереженням територіальної цілісності країни, стійкістю політичної

системи держави, основна увага має бути приділена:

- ефективному використанню доходів від освоєння природних ресурсів для довгострокового розвитку конкурентноздатної, збалансованої економіки на основі росту зайнятості й надання однакових соціальних можливостей усьому населенню країни;

- розвитку конкуренції й підприємницької активності у всіх секторах економіки;

- динамічному розвитку основних секторів економіки (інфраструктура, транспорт, зв'язок);

- постійному поліпшенню умов життя (здоров'я, освіта, культура й добробут всіх громадян Казахстану), збереження навколишнього середовища, культурних і духовних цінностей народу;

- виробленню стабільного зовнішньоекономічного курсу, базованого на довгострокових національних й економічних інтересах, орієнтованих на найвищі стандарти людського розвитку, які не зазнали фактора вразливості суб'єктивного характеру, обумовленого економічною політикою розвинених капіталістичних країн.

Відповідно до обраних пріоритетів, у центрі уваги — макроекономічний розвиток, що характеризується ускладненням взаємозв'язків, конкретних кількісних пропорцій, видозміною моделей національної економіки.

Для формування ефективної національної економічної системи враховують стратегічні цілі подальшого соціально-економічного розвитку. Звідси виникає об'єктивна необхідність вивчення якісних характеристик соціально-економічного розвитку, безсумнівною умовою якого є виявлення сприятливих умов, визначення пріоритетних перспективних напрямків і формування надійних діючих механізмів забезпечення й реалізації на макро- та мезорівнях. Якісне перетворення національної соціально-економічної системи пов'язане з реалізацією таких найважливіших стратегічних цілей:

- проведення якісних структурних перетворень в економіці, активне впровадження результатів наукової й винахідницької діяльності в практику, збільшення частки високотехнологічних галузей у виробництві валового внутрішнього продукту;

- забезпечення конкурентноздатності вітчизняної продукції (товарів і послуг) на внутрішньому й зовнішньому ринках;

- формування ринкової моделі соціально-економічного розвитку, що забезпечує створення максимально сприятливого інвестиційного клімату й умов для програмного забезпечення інвестицій.

Формування системи механізмів реалізації Стратегії соціально-економічного розвитку на державному та регіональному рівнях повинна здійснюватися в таких напрямках:

- розробка збалансованої системи механізмів, що забезпечують ефективне сполучення державного регулювання й ринкового саморегулювання залежно від мінливої економічної ситуації й здійснення економічних процесів у рішенні поточних і стратегічних завдань;
- розробка механізмів трансформації соціально-економічної системи України та регіонів, відповідно до можливостей розвитку економіки й інтересів населення, а також характеристик глобальної економіки;
- розробка механізмів формування іноваційно-індустріального потенціалу, що забезпечують створення організаційно-правової й фінансової бази трансферту закордонних новітніх технологій, виробництво високотехнологічних наукомістких продуктів з високою доданою вартістю;
- розробка системи механізмів, що реалізують потенціал взаємовигідної міжнародної інтеграції, відкривають нові перспективи для національної економіки та її регіонів.

Процес соціально-економічного розвитку має об'єктивний характер і підпорядкований певним закономірностям, правилам і ритмам. Однак у процесі реалізації не виключена можливість певних відхилень від заданих правил і параметрів (у просторі й у часі), що характеризується не тільки свободою вибору суб'єктів економіки і поведінкою у різних економічних ситуаціях, а й вимогами світового, глобального ринку. У цих випадках кожен регулюючий вплив має бути підсумком аналізу взаємодії системи ринкових відносин.

Література:

1. Про Стратегію сталого розвитку "Україна – 2020" [Електронний ресурс] :Указ Президента України № 5/2015 від 12.01.2015 р. — Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>.
2. Кастельс Мануель. Информационная эпоха: экономика, общество и культура. – М., 2010. – 245с. – С. 58–79.

Едуард ПАЛКО

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: д.н. держ.упр., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Толуб'як В.С.)

КОНЦЕПЦІЯ РЕФОРМУВАННЯ ДФС УКРАЇНИ: ВІД ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОТИ ДО ПІДГОТОВКИ ПЕРСОНАЛУ

Державна фіскальна служба України (ДФС), як складова податкової системи країни, знаходиться у постійному розвитку та удосконаленні, з метою створення в Україні сучасного податкового відомства, що рухається у загальноєвропейському векторі розвитку податкових систем [1].

Серед базових напрямів діяльності ДФС України, належна реалізація яких створює організаційно-методологічні засади виконання бюджетних призначень, є прогнозно-аналітична робота на усіх етапах бюджетного процесу – від стратегічного прогнозування надходжень до визначення шляхів подолання ризиків невиконання бюджетних призначень, залучення належних бюджету платежів та податкового супроводження великих платників податків.

На сучасному етапі трансформаційних перетворень у ДФС України значна увага приділяється розвитку інформаційних технологій у прогнозно-аналітичній роботі. Так, у рамках проекту «Модернізація державної фіскальної служби-1» розроблено програмний продукт – модельний апарат для визначення впливу макроекономічних показників на рівень податкових надходжень, що дозволяє розраховувати прогнозні значення основних бюджетоутворюючих податків – податку на прибуток, податку на додану вартість та податку на доходи фізичних осіб в розрізі секторів економіки на середньо- і короткострокову перспективу [2].

З метою досягнення єдиної мети – сталого наповнення державної скарбниці, у ДФС України, крім стратегічних заходів щодо покращення рівня та якості прогнозно-аналітичної роботи, уживаються також відповідні тактичні заходи. Так, створена Бюджетно-балансова комісія, робота якої базується на визначених у Концепції організації діяльності ДФС України із забезпечення надходжень до бюджету принципах інформативності, гнучкості, оперативності [3]. На засіданнях за участю представників територіальних органів ДФС та керівників структурних підрозділів ДФС України в режимі діалогу обговорюються нагальні питання щодо забезпечення виконання визначених бюджетним розписом